

»Vse?« je ježno bruhnil iz sebe. »Zdaj ko gre stranka raditega narazen in moram še požirati očitke, da nimam lastnih!«

Spet je stopil ježno po sobi, da so deske škripale pod težkimi škornji.

»Ali sem jaz kriv, da so prišli v vas? O, to bi bila danes videla in slišala! Da se nisem držal, bi bil udaril Zimo po glavi pred vsemi. In zdaj ,vzemi jih za svoje!« Kaj še!«

»Nocoj so vsi na skednju!« je počasi pripomnila županja, ki ji je beseda čisto odpovedala.

»Branku bom povedal, da naj jih ne nosi na skedenj!«

»Kaj pa potem? In Dolfek?«

»Saj res, Dolfek!«

Tisti hip se je šele spomnil, da so Dolfka vrnili in da o njem niso sklepali.

»Toda to pa rečem,« je dejal, ko se je domislil, »na senu mi ne bodo. Ali naj najamem še deklo, ki jim bo prala. In hlapca, ki bo kidal za njimi! Naša hiša ni občinska ubožnica. Ne rečem, če jim daš tu in tam jesti. Naj bo, mi bomo vseeno siti. Saj jesti bi jim tudi ljudje dali, toda pranja se boje in nesnage! Zato je to; kjer bodo jedli, jih bodo snažili...«

»Vendar, pomisli...«

»Vseh ne moremo imeti pod streho, če je že sklep drugačen!«

»Mislila sem...«

»Da,« ji je naglo segel v besedo, »Dolfka bom že oddal za pastirja!«

»Vzemiva vsaj najmlajša midva!«

»Kaj?« je planil preko sobe, da je z roko zadel ob sklednik. »Sem že rekel in mir besedi! Branka sem mislil, toda zdaj ničesar. Da bi ti bila pri seji! Ali ni Boltarica bila zraven?! In vreščala!« je pogledal ženo.

»Že vem!« je klonila z glavo ter si ni upala pogledati možu v oči. »Saj vem!« In oster smeh jo je zbodel v srce.

»Zato jih jaz ne morem. Ali ni Laznikova bajta še zmerom prosta. Tja jih spravimo, vse štiri, da mi vsaj skednja ne zažgo. Branko bo še pri nas, Dorica in Lojzek prideta na številke, Dolfek bo že kje. Samo da bodo iz hiše! Jaz ne morem spati, dokler so na senu. Da kaj zažgo!«

»Sveti Florijan!« je vzdihnila županja in gledala za možem, ki je šel po svoji

A. SOFFICI: ŽETEV (1905).

navadi še enkrat pogledat okoli hiše, preden je šel spat.

»Ali nas mamica vidi tudi v temi?« je slišal Dorico, »ali spiš, Dolfek?«

»Tudi v temi!« je odvrnil Branko. »Zmerom je pri nas. Moli, Dorica!«

»Ali Dolfek tudi?«

»Dolfek spi!«

Pogovor je utihnil. Čudno so ga pretresle te besede. Kakor da prvič sliši otroke.

Ko se je vrnil, je bila žena že v postelji. Strmela je v okno ter mislila na stekleni pogled rajne Jelnikarice ter njen zapuščeni grob. Tudi župan ni mogel spati. V ušesih so mu zveneale besede otrok, kakor jih še ni slišal dotedaj.

»Presneti otroci, koliko sitnosti je z vami!«

10.

Branko je peljal Dorico k Boltarici ter nesel bratca, ki je vreščal na vse grlo. Marta mu je bila oprala plenice, in preden jih je odpravila, jim je županja sama nalila kave in nasitila Lojzka. Skrivaj si je brisala solze ter malega nebogljenca pritiskala na srce.

»Tja pojdi, kjer si bila včeraj!« je sprejela Boltarica Dorico. »Kakor se bo tvoji